

נסתר ונגנוות. אortho א/or יצא מותו החשך שבקוק בפתחה שנסתיר מכל, עד שמאותו אור שנגענו, נחקק בשבייל אחד טmr לחשך שלמטה. והאור שרווי בו. מיהו החשך שלמטה? אותו שבקרא לילה, שכתוב בו ולחשך קראו לילה.

ועל זה שניינו, מה זה שכתוב (איוב ט) מנגלה עמוקות מנין חשך? רבי יוסף אומר, אם אמר מהחשך נסתיר התגלgo, הרי ראיינו שסתירים הם כל אותם כתירים עלינוים וקוראים עמוקות. מהו מגלה? אלא כל אותם נסתירים עלינוים לא התגלגלו אלא מתווך אותו חשך שהוא בסוד הלילה והכל היה אחר בסוד של וורה אור הלבגה אוור מהפה ברעה אמר, וזה שיבא הוא גנו וממו).

בא ראה, כל אותם עמוקים נסתירים שיוציאים מותו מחשכה ויכול ליקח אותם, לא מתגלים עד שדברו מגלה אותם. מה הדבר?

הינו דברו.

זה דבריו נקרא שבת, ובגלו ששבת נקרא דברו, דבר של חל אסור בשבת. וקדחה עשו רב שמעון, בשירה וואה את אמו שרותה מרורתה, היה אמר לה: אםא, שתקי, שבת הויסוסו. בגלו שדבר זה צריך לשולט ולא אחר. ודבר זה שהוא בא מצד החשך, מגלה עמוקות מותו. ומשמע מנין חשך, אותו שבא מצד החשך, שפתות מנין דוקא.

השלמה מהחומרות (סימן ל"א) ישב רב בון ודרש, מהו שפתות (ישעה מה) יוצר אור ובורא חשך? אלא אור שיש בו ממש כתוב בו יצירה, חשך שאין בו ממש כתוב בו בריאה, כמו שנאמר (עמוס ז) יוצר חיים ובירה רוח. אם תרצה אמר, אור שיש בו ממש כתוב בו

יוצר אור ובורא חשך. אלא אור שיש בו ממש כתיב בו יצירה.

ולישראל לב שמחה וקידין יתפס מון עלמין ריהון כלא חרד. ועד יומא דיהא עלמא דאתה הוא טמיר וגבינז.

זהו נהורא נפק מגו חשותך דאתגלפה בקהלפו דטמירה דכלא. עד דמההוא נהורא דאתגניז אתגليف בשבייל חד טמירה לחשותך דלטפה ונהורא שארי בית. מאן חשותך דלטפה. ההוא דאקרי לילה דכתיב ביה ולחשך קרא לילה.

על דא תנין מאי דכתיב, (איוב יב) מגלה עמיקות מנין חשך. רבי יוסף אומר אי תימא מהחשך סתים אתגליין. הא חזינן דטמירין אנון כל אנון כתרין עלאין וקרין עמוקות. מהו מגלה. אלא כל אנון טמירין עלאין לא אתגליין אלא מגו ההוא חשותך דאייה ברזא דלייליא. (ויהי כלא חד ברוא רוחה אור הלגנה באור חכמה ברוגא חרוא ועד יומא ריתוי הוא גני וטמיר).

חא חזי, כל אנון עמיין סתיםין דנקקי מגו מחשכה וקלא נטיל לון לא אתגליין עד דמלה מגלה לון. מאן מלאה הינו דברו.

זהו דבר אكري שבת. ובгинז דשבת אكري דבר, דבר דחול אסור בשבת. (לוי מחרש"ב וכך הוה עביד רב שמעון כד חמיה לא מיה דחות משתעה הוה אמר לה, אםא, שתוקין, שבת הוא ואסיר). בגין דברו דא בעיא לשולטאה ולא אחרא. והאי דבר דאייה אני מפטרא דחשך מגלה עמיקות מגניה. ומשמע מנין חשך. ההוא דאתה מפטרא דחשך דכתיב מנין דיבוקא.

השלמה מהחומרות (סימן ל"א)

ישב רב בון ודרש מהו דכתיב (ישעה מה) ישב רב בון ודרש מהו דכתיב יוצר אור ובורא חשך. אלא אור שיש בו ממש כתיב בו יצירה.